

Núm. de Protocol: SS-0018-1/07
TSA: 37/07

S E N T È N C I A   NÚM. 21-2008

PARTS:

Apel·lant: L.C.D.S.P.S.A.
Representant: C.S.M.
Advocat: B.P.

Apel·lada: CASS
Representant: C.M.
Advocat : A.M.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de febrer de 2008

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número SS-0018-1/07.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Lluís Saura Lluvià** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2007-80, de 26 de juliol de 2007, va desestimar la demanda formulada per la representació processal de la societat mercantil L.C.D.S.P. S.A. i va declarar ajustada al Dret la resolució de la Comissió Contenciosa de la Caixa Andorrana de Seguretat Social de 21 de març de 2007, que confirmava en alçada una decisió del 25 de gener anterior.

Les resolucions esmentades liquidaven a l'empresa l'import de cotitzacions no efectuades a un treballador acomiadat en concepte d'allotjament que forma part del salari.

2.- La representació de l'empresa interposa contra la sentència un recurs d'apel·lació en el que denuncia la vulneració del dret a la jurisdicció en no haver-se plantejat la tesi que preveu l'article 29 de la Llei de la jurisdicció administrativa i pel que fa al fons de l'assumpte, denuncia la vulneració de l'article 2 del Reglament d'aplicació número 5 i de l'article 58 de la Llei sobre el contracte de treball argumentant que la cotització exigida per la CASS no respecta els límits del primer article i supera els que preveu el segon.

3.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social s'ha oposat al recurs d'apel·lació exposant, pel que fa al primer punt, que el Batlle sentenciador ha aplicat el principi *iura novit curia* i en relació al segon, que la part apel·lant no té en compte que els preceptes que cita preveuen uns valors mínims que empresaris i treballadors poden millorar contractualment, per la qual cosa demana la desestimació del recurs i la confirmació de la sentència.

4.- En els seus escrits de conclusions les parts han realitzat les manifestacions més adients per a la defensa dels seus interessos respectius quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò prevista en l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Les resolucions que la sentència del Tribunal de Batlles declara ajustades al Dret s'inscriuen en el marc d'un expedient en el que la entitat parapública liquida a una empresa les cotitzacions no fetes per l'allotjament que subministrava al treballador durant el període de prestació de treball (conserge en un edifici de vivendes) fins el seu acomiadament per causes econòmiques.

La CASS ha calculat l'import de l'allotjament a partir d'un document subministrat per la pròpia empresa empleadora amb la carta d'acomiadament en el que es quantifica el lloguer de l'apartament de què gaudeix el conserge acomiadat en l'edifici durant el període treballat (novembre de 2003 a octubre de 2006) que ascendeixen a 19.105,52 € i en funció d'aquest càlcul practica una liquidació de 1.905 €.

L'empresa considera que la sentència que declara correctes aquestes liquidacions vulnera (i) tant l'article 2 del Reglament d'aplicació número 6, que avalua els avantatges posats a disposició de l'assalariat en xifres notòriament inferiors, com (ii) l'article 58 de la Llei sobre el contracte de treball, que limita el valor en diners de l'allotjament, quan forma part del salari, al vint per cent del salari mínim.

(i) En relació al primer punt, és correcta la sentència quan indica que les quantitats que fixa l'article 2 del Reglament d'aplicació número 6 tenen caràcter de mínimes i es quantifiquen sens perjudici de que la realitat de cada cas demostrï que aquests avantatges són de quantia superior; en el cas, ha quedat demostrat per actes de la pròpia empresa (el document que reflecteix les despeses de la consergeria i que va adjuntar amb la carta d'acomiadament) que l'import de l'avantatge consistent en l'allotjament de que gaudia el treballador és clarament superior als mínims que fixa el Reglament, i aquesta realitat és la que cal tenir en compte a l'hora de determinar les cotitzacions exigibles. Convé no oblidar, en aquest punt, que l'empresa justifica l'acomiadament del treballador en causes econòmiques i concretament en el cost que li suposa posar un pis a disposició del mateix.

(ii) Pel que fa al segon precepte que es diu vulnerat, s'aplica a aquelles relacions laborals en les que l'avantatge material consistent en el gaudi d'un habitatge pel treballador forma part del salari i per evitar que aquest concepte es dedueixi del muntant global amb detriment de la percepció líquida, la Llei, per no perjudicar al treballador, limita la seva valoració al 20 per cent del salari mínim; però aquesta limitació se circumscriu als casos en què el treballador percep aquesta quantitat, és a dir,

percep salari mínim, i ho demostra el fet de que l'article 58 que analitzem diu que aquest valor en diners -el de l'allotjament- que no pot ser superior al vint per cent del salari mínim, "és determinat pel Govern en el moment de fixar el salari mínim".

Cal no oblidar que les prescripcions de la Llei sobre el contracte de treball, i les relatives als salaris entre elles, tenen, conforme a l'article 3, caràcter de mínims irrenunciables, i s'han d'interpretar d'acord amb el principi "pro operari"; la interpretació que preconitza la part agent portaria a que els treballadors que perceben salaris de nivell superior i gaudeixen d'un habitatge de la mateixa naturalesa a càrrec de l'empresa veurien perjudicades les seves cotitzacions al no poder computar com dinerari més que el 20 per cent del salari mínim.

Per tot el que s'ha exposat s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Batlles.

Tercer.- La part demandant denuncia, en la primera part del seu recurs, vulneració per la sentència de l'article 29 de la Llei de la jurisdicció administrativa i també del dret a la jurisdicció, per què el Batlle va dictar sentència amb arguments que no corresponen als al·legats per les parts i per recolzar aquest punt transcriu el fonament de dret tercer de la sentència, sense explicar, però, en quina mesura els arguments que utilitza el Batlle en el marc del principi *iura novit curia* són de tanta rellevància per les garanties processals de les parts que el fet de no haver acudit a la via esmentada vulnera el principi de congruència que vertebrava les decisions judicials.

L'article 29 de la Llei de la jurisdicció és d'ús excepcional i el tràmit que preveu només s'ha d'utilitzar quan, com diu, la qüestió que se sotmet a consideració del Tribunal no ha estat ben compresa per alguna part, i aquest no és el cas, ja que ambdues parts han centrat perfectament l'objecte del debat i han emprat en defensa de la seva tesi els arguments que exigia la lògica de la seva pretensió respectiva, amb independència de que el Jutge sentenciador n'hagi utilitzat d'altres en aplicació del principi *iura novit curia*.

Pel que s'exposa no s'ha vulnerat la garantia que estableix l'article 29 de la Llei de la jurisdicció administrativa i no correspon revocar la sentència.

Quart.- No s'aprecien circumstàncies que determinin un pronunciament especial sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà ha decidit:

1) Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'entitat mercantil L.C.D.S.P.S.A. contra la sentència número 2007-80, de 26 de juliol de 2007, dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma.

2) No fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.